

РЕШЕНИЕ

№ 25556

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4534** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

Образувано е по жалба на И. М. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 560/18.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 –ви сектор в отдел „ПП“ при СДВР, с която му е наложена ПAM по чл. 171, т. 1, б. „з“ бб от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена в противоречие с материалния закон и неговата цел. Акцентира се върху обстоятелството, че липсват каквито и да било доказателства, да е участвал в ПТП и изобщо да знае за такава.

Моли се съдът да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Т., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разности по представения в с.з. списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в 04 група, 01 –ви сектор в отдел „ПП“ при СДВР, се представлява по делото от юрисконсулт М., която оспорва жалбата, като я счита за неоснователна по подробни изложени аргументи в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 560/18.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 –ви сектор в отдел „ПП“ при СДВР, е наложена на И. М. К. принудителна административна мярка по чл.171,

т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, за това, че е нарушил задълженията си като участник в пътно-транспортно произшествие и въз основа на съставен АУАН № 702802/18.03.2026 г.

В издадения на 18.03.2026 г. АУАН е посочено, че на 01.02.2026 г., около 22.00ч. в [населено място], по „Околовръстен път“ с посока на движение от АМ С. към бул. С., И. М. К. управлява лек автомобил марка „Волво Ц90“ с рег. [рег.номер на МПС], като пред № 799 при възникнало задръстване в резултат на ПТП предприема маневра движение на заден ход, без да се убеди, че пътят зад управляваното МПС е свободен и реализира ПТП спрямо лек автомобил „Мазда“ с рег. [рег.номер на МПС], след което не слиза да установи нанесените щети и не уведомява органите на МВР. Прието е, че К. виновен е нарушил чл.20 ал.1 и чл.123 ал.1 т.1 от ЗДВП.

В сведение до контролните органи, Д. Л. С., в качеството му на шофьор на лек автомобил „Мазда“ с рег. [рег.номер на МПС] е заявил, че на посочената дата 01.02.2026г. е бил ударен от лек автомобил марка „Волво Ц90“ с рег. [рег.номер на МПС], чийто е избягал от ПТП-то.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка.

При така установеното, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Неоснователни са твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и за немотивираност на оспорената заповед.

Видно от чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДВП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, се прилага за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В случая административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, подт. „бб“ от ЗДВП нарушения се налага мярката, а именно за нарушението по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДВП – нарушение на задълженията при пътнотранспортно произшествие.

С оглед съставения АУАН и констатацията за извършено административно нарушение по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДВП формално е налице предпоставката за прилагане на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДВП. С оглед факта, че АУАН е съставен единствено въз основа на сведение от друг водач на МПС – Д. Л. С., без наличие на други доказателства, които да подкрепят изложеното в него, и като се отчитат обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение, а именно по отношение на паркирано МПС, без да има обективни данни какви конкретно материални щети са нанесени на лекия автомобил и без индиция за знание на жалбоподателя за евентуалното причиняване на ПТП, прилагането на мярката се явява

несъответно на целите, посочени в чл.22 от ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Очевидно, в настоящия случай прилагането на мярката не би могло да обезпечи и да се обвърже с някоя от посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид изложеното, съдът приема, че заповедта се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т. 5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, жалбоподателят има право на разноските по делото, които са заявени с жалбата и са в размер общо на 505,11 евро за заплатената държавна такса за съдебното производство и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. М. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д. Т., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 560/18.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 –ви сектор в отдел „ПП“ при СДВР, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ бб от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. М. К., ЕГН разноски по делото общо в размер на 505,11 / петстотин и пет и 0,11/ евро .

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: